

ODPIS -

Wzrostowa 4M 2022 r.

Ząbkowice Śląskie, 10.10.2022 r.

Trybunał Konstytucyjny

al. J.C. Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżąca: A H

reprezentowana przez radcę prawnego Piotra Kapustę
nr wpisu WŁ/WB/699, OIRP Wałbrzych

adres do doręczeń: ul. 1 Maja 5/2a, 57-200 Ząbkowice Śląskie

SKARGA KONSTYTUCYJNA

W imieniu Skarżącej, załączam oryginał umocowania (w odpisach uwierzytelnione kopie), na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 188 pkt. 5 Konstytucji RP, **wnoszę o:**

I. stwierdzenie, że:

§ 1 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 09.03.2018 w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej – w brzmieniu obowiązującym od dnia 15.03.2018 (Dz.U. z 2018 r. poz. 536),

w zakresie, w jakim powyższe przepisy:

- ustalają stawki za działanie kuratora ustanowionego w sprawie, jako podstawę kwotę nie mniejszą niż 40% stawki minimalnej wskazanej w rozporządzeniach MS dotyczących stawek radcowskich i adwokackich, przy tych samych czynnościach i nakładzie pracy oraz odpowiedzialności w porównaniu do adwokatów i radców prawnych pełniących w sprawach analogicznych funkcję pełnomocnika, a którym przysługuje 100% stawki; a odnośnie odpowiedzialności za wykonywanie działania – w przypadku kuratorów jeszcze większej, mając na uwadze reprezentację osób ubezwłasnowolnionych, małoletnich czy osób nieznanych z miejsca pobytu oraz obowiązek ich poszukiwania

- dają możliwość podwyższenia stawki kuratora do maksymalnie kwoty x1 stawki minimalnej, podczas gdy przy takich samych czynnościach dla pełnomocnika z wyboru maksymalne podwyższenie wynosi 600%

- nie przewidują, przy ocenie wymiaru wynagrodzenia, oprócz adekwatności nakładu pracy adwokata/radcy prawnego oraz wkładu w końcowe rozstrzygnięcie, jak i uwzględnienia czasu trwania postępowania – także zmian wartości siły nabywczej pieniądza

są niezgodne z (wzorce kontroli):

1. art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zd. 2, art. 32 ust. 2 oraz art. 92 ust. 1 zd. 1 i w zw. z art. 2 i 7 Konstytucji RP – albowiem:

- nie zapewniają kuratorom będącym adwokatami i radcami prawnymi prawa do

należytej ochrony ich prawa majątkowego (wynagrodzenia za działanie z urzędu zlecone przez organy publiczne) oraz realności i adekwatności wynagrodzenia w odniesieniu do nakładu pracy i realiów ekonomicznych,

- ograniczają wynagrodzenie w sposób nieuzasadniony, w porównaniu z adwokatami i radcami prawnymi wykonującymi analogiczne czynności jako pełnomocnicy – zarówno co do stawki minimalnej, która jest wyraźnie niższa (nie przekraczająca 40% podstawy dla kuratora vs. 100% dla pełnomocnika), jak i ograniczają możliwość jej podwyższenia do maksymalnie 100% stawki, podczas gdy dla pełnomocnika z wyboru jest to maksymalnie 600%

- powodują nierówne traktowanie przez władze publiczne podmiotów, które należy zaliczyć do jednej, podobnej grupy adresatów norm prawa; nadto dyskryminują osoby świadczące pomoc prawną jako zawodowi pełnomocnicy działający jako kurator dla osób, które z różnych względów nie mogą same się reprezentować (np. małoletni, ubezwłasnowolnieni itp.)

- nadto brak jest w delegacji ustawowej do w/w rozp. MS (art. 9 pkt. 3 u.k.s.c.) podstawy do ustalania wynagrodzenia kuratorów jako nieprzekraczającej 40% stawki minimalnej, a maksymalnego podwyższenia do tylko 100% stawki minimalnej, tym samym jest to regulacja przekraczająca delegację ustawową do wydania przedmiotowego rozporządzenia

- a powyższe idzie wbrew zasadom państwa prawa oraz działania organów państwa na podstawie i w granicach prawa

2. art. 30 w zw. z art. 2 i 7 Konstytucji RP – poprzez: nieuzasadnione różnicowanie wynagrodzenia za tą samą pracę, przy tej samej odpowiedzialności (a nawet w istocie wyższej) oraz wymogach staranności, na podstawie rozporządzenia przekraczającego delegację ustawową, a co też stanowi naruszenie prawa do poszanowania godności kuratorów oraz zdeprecjonowanie ich pracy (mimo że ma ona fundamentalne znaczenie dla prawa do sądu oraz możliwości obrony swoich praw) przez władze publiczne bez obiektywnego i usprawiedliwionego uzasadnienia; pośrednio również deprecjonuje i narusza godność osób zastępowanych przez kuratorów; i tym samym narusza również zasady państwa prawa oraz działania organów państwa zgodnie z prawem

II. przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do niniejszej skargi, a opisanych w uzasadnieniu, w celu udokumentowania spełnienia wymogów formalnych niezbędnych do wniesienia skargi konstytucyjnej i wykazania stanowiska Skarżącej, zgodnie z treścią uzasadnienia skargi

Uzasadnienie

I. Stan faktyczny

Skarżąca wykonuje zawód adwokata w jednoosobowej kancelarii adwokackiej. W dniu .06.2021, na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Z w sprawie , została wyznaczona kuratorem dla małoletniego K B – w celu reprezentowania jego interesów w postępowaniu Prokuratury Rejonowej w Z

Postępowanie zostało prawomocnie umorzone. Skarżąca wniosła o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia kuratora. Prokuratura Rejonowa w Z postanowieniem z .03.2022 uznała tylko częściowo wniosek, przyznając kwotę w wysokości 40% stawki minimalnej oraz bez VAT.

Dowód: postanowienie PR Z z .03.2022

Skarżąca złożyła zażalenie, wskazując że niezasadne jest pomniejszanie jej wynagrodzenia do 40% stawki bazowej. Powołała tutaj praktykę orzeczniczą ze spraw podobnych. Ponadto wskazała na brak powiększenia wynagrodzenia o podatek VAT.

Dowód: zażalenie Skarżącej z .04.2022.

Sąd Rejonowy w Z postanowieniem z .08.2022 zmienił zaskarżone postanowienie o tyle, że powiększył wynagrodzenie o podatek od towarów i usług. Jednocześnie wskazał, że wobec treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dotyczącego kosztów kuratorów, możliwe było zastosowanie wyłącznie stawki nieprzekraczającej 40% stawki bazowej. Z tego też względu dalej idące zażalenie nie zostało uwzględnione.

Dowód: postanowienie SR Z z .08.2022, wraz z kopertą, doręczone 09.08.2022.

II. Przesłanki niezgodności z podanymi wzorcami kontroli konstytucyjnej wskazanych przepisów prawa.

Uzasadniając wskazaną w petitum niezgodność zakwestionowanych przepisów prawa z podanymi wzorcami kontroli, Skarżąca w pierwszej kolejności podnosi jak niżej.

Odnosząc się konkretnie do skarżonych przepisów, należy wskazać że § 1 ust. 1 obecnie obowiązującego rozporządzenia MS w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, ustanawia generalną zasadę, że wynagrodzenie kuratora nie może przekraczać 40% stawki wskazanej w rozporządzeniach dotyczących stawek adwokackich i radcowskich.

Omawiając ten przepis należy też na marginesie dostrzec sformułowanie „nieprzekraczające” 40% stawki minimalnej, co może prowadzić do wykładni, powodującej przyznanie np. 20% stawki, ale nie mniejszej niż dolna granica 60 zł. Jest to też sam w sobie zarzut pod adresem kwestionowanego przepisu, ponieważ prowadzi do wątpliwości interpretacyjnych, czy wynagrodzenie ma wynosić dokładnie 40% stawki bazowej (i nie mniej), czy może być jeszcze mniejsze. Skarżąca spotkała się z takim poglądem (postanowienie SR Z z 22.06.2022,), niemniej jednak wywiodła tu skuteczne zażalenie. Dla porównania wskazuje że np. § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie wprost wskazuje na 50 i 75%, co nie zostawia wątpliwości jak liczyć stawkę zastępstwa.

§ 1 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia odnosi się do spraw innych niż cywilne, jednak orzecznictwo stało na stanowisku, że tutaj również obowiązuje zasada 40% stawki (vide przedmiotowe postanowienie SR Z będące punktem wyjścia do skargi, oraz powołane tam w uzasadnieniu rozważania prawne).

§ 1 ust. 3 przedmiotowego rozporządzenia z kolei ustanawia zasadę, że wynagrodzenie kuratora może być podwyższone do maksymalnie wysokości jednokrotności stawki minimalnej dla adwokatów i radców prawnych, po spełnieniu też wskazanych tam kryteriów. Tutaj znów różnicuje się sytuację adwokatów i radców prawnych jako kuratorów, od sytuacji gdy są pełnomocnikami z wyboru. Wówczas bowiem, przy zwiększeniu wynagrodzenia, mogą otrzymać nawet 6-krotność stawki - § 15 ust. 3 obowiązującego rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie (analogiczne rozwiązanie jest u radców prawnych).

Z powyższego wynika, że Minister Sprawiedliwości znacznie różnicował

wynagrodzenie oraz możliwość jego podwyższenia, za te same czynności (zastępstwa prawnego), w zależności od rodzaju powołania do sprawy – czy jest to działanie jako kurator, czy jako pełnomocnik. W ocenie Skarżącej taka sytuacja jest niedopuszczalna w świetle obowiązującej Konstytucji oraz praw, jakie można wyinterpretować z jej przepisów. Działanie ustawodawcy powoduje, że możliwe jest uzyskanie przez nią jedynie 40% stawki bazowej (choć wedle wątpliwości interpretacyjnych może być nawet mniejsze), powiększonej o VAT; nadto wnioskowanie o powiększenie do jedynie 100%.

Odnosząc się zbiorczo do przedmiotowego zagadnienia, należy wskazać następująco.

Praca wykonywana przez kuratora ma doniosłe znaczenie dla obrony praw podmiotów przez nich reprezentowanych. Mowa tu min. o:

- osobach nieznanym z miejsca pobytu
- małoletnich w postępowaniach karnych (gdzie małoletni jest pokrzywdzonym) lub rodzinnych (np. o zaprzeczenie ojcostwa), kiedy to nie mogą z przyczyn np. konfliktu interesów reprezentować ich przedstawiciele ustawowi
- osób ubezwłasnowolnionych w sprawach np. wyrażenia zgody przez sąd rodzinny na to, by ich opiekun prawny wykonał czynność przekraczającą zwykły zarządu ich majątkiem

Powyższy katalog ma charakter przykładowy, ale pokazuje w jakich sprawach występuje kurator. Mamy tu np. reprezentację nieobecnych z miejsca pobytu, a więc osób które nie mogą przedstawić swojego stanowiska i ich jedynym reprezentantem jest kurator. Małoletni z racji wieku nie mogą sami bronić swoich praw, a w określonej sytuacji procesowej, gdy nie mogą ich reprezentować przedstawiciele ustawowi (np. jednemu z rodziców postawiono lub możliwe że będzie można postawić zarzuty w sprawie karnej, a dziecko jest pokrzywdzonym) – to właśnie kurator ma być osobą, która stoi na straży ich interesów. Tak samo ubezwłasnowolnieni, z przyczyn od siebie niezależnych, a wynikających z ich stanu zdrowia, nie mogą samodzielnie wyrażać swojego stanowiska i potrzebują zastępstwa.

W każdym z tych (przykładowych) przypadków to kurator jest tym, którego zadaniem jest bronienie interesów reprezentowanych i de facto wyłącznie od jego postawy, aktywności oraz rzetelności zależy los oraz prawa tych, których zastępuje. Osoby, dla których wykonuje czynności kuratorskie, z różnych względów nie mogą same zabezpieczyć swoich interesów. Jest to też sytuacja inna niż klasyczna pełnomocnik-klient, gdzie możliwe jest na bieżąco omawianie sprawy i strategii postępowania; jak i w razie konieczności (choćby utrata zaufania) zakończenie współpracy.

Tymczasem kurator z definicji swojej roli to na siebie bierze ciężar prowadzenie sprawy i podejmowania wiążących decyzji. Zwolnić z pełnionej funkcji może tylko organ, który go wcześniej powołał.

Podnieść również należy, że praca kuratora w praktyce jest nawet trudniejsza niż pełnomocnika. Zastępując osobę nieznaną z miejsca pobytu, jego obowiązkiem jest poszukiwanie reprezentowanego, a co nierzadko wiąże się ze znacznym nakładem pracy i czasu. Dalej, niemożliwe jest z przyczyn oczywistych uzyskanie stanowiska reprezentowanej strony, stąd też tylko rzetelność i odpowiedni nakład pracy kuratora pozwala na obronę praw nieznanego z miejsca pobytu. Trafnie odniósł się do tej sytuacji Sąd Najwyższy w postanowieniu z 14.04.2016, IV CSK 412/15: „Ustanowienie kuratora absentis wywołuje ten skutek, że zainteresowany nieobecny ma prawo oczekiwać podejmowania przez niego działań w postępowaniu. Obejmują one: zajmowanie stanowiska co do żądań przeciwnika (wnioskodawcy, innych uczestników), składanie wniosków i oświadczeń, uczestniczenie w rozprawach, podczas których przeprowadzane są dowody i roztrząsane ich wyniki, a także podejmowanie innych właściwych ze względu na stan sprawy działań, w tym wnoszenie w razie potrzeby środków odwoławczych. Z

istoty celu ustanowienia kuratora procesowego wynika, że nie jest on tylko wyznaczony dla doreczenia pism sądowych. Ma on podejmować za nieobecnego czynności niezbędne dla obrony jego praw w całym postępowaniu.

Z kolei art. 99(2) § 1 k.r.i.o. wskazuje na obowiązek informacyjny kuratora dziecka wobec rodzica nie uczestniczącego w postępowaniu. Mamy więc tu dodatkowe obowiązki, poza samym zastępstwem prawnym, wobec podmiotu trzeciego (tu: rodzic).

Na doniosłą rolę adwokatów i radców prawnych przy reprezentacji dziecka wskazuje art. 99(1) § 1 k.r.i.o., gdzie jako zasadę ustanowiono przymus adwokacko-radcowski. Tu zresztą też z racji wieku reprezentowanego, uzyskanie jego stanowiska i jego uzgadnianie jest utrudnione, jeśli nie często niemożliwe. Analogicznie dotyczy to reprezentacji osoby ubezwłasnowolnionej, której stan zdrowia uniemożliwia samodzielne prowadzenie swoich spraw, a więc i realny kontakt z kuratorem.

Wręcz znamienne jest to, iż sam ustawodawca dostrzega, że zakres czynności kuratora i pełnomocnika jest właściwie taki sam. W Rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego z dnia 19 marca 2019 r. (RPU VIII, poz. 3295) zwraca bowiem uwagę ten fragment (pogrubienie autor skargi): „Okoliczność ta nabiera szczególnego znaczenia w postępowaniu karnym, gdy dziecko ma być reprezentowane jako pokrzywdzone czynem zabronionym, popełnionym na jego szkodę przez jego rodzica. **W tego rodzaju postępowaniu reprezentacja małoletniego będzie w zasadzie wymagała podejmowania czynności charakterystycznych dla tych, jakie podejmuje pełnomocnik pokrzywdzonego, którym może być jedynie adwokat lub radca prawny.**„

Analogicznie można to odnieść do innych rodzajów kurateli – np. osoby nieznannej z miejsca pobytu czy reprezentacji osoby ubezwłasnowolnionej.

Należy też podnieść, że art. 99(2) § 4 k.r.i.o. w przypadku adwokatów i radców prawnych **zrównuje obowiązek zachowania tajemnicy w związku z pełnieniem funkcji kuratora, z zawodową tajemnicą adwokacką i radcowską. Pośrednio więc przyznaje tożsamość czynności kuratorskich zawodowych pełnomocników z czynnościami wykonywanymi jako „zwykła” reprezentacja w postępowaniu.** Wynika to ze znaku równości między tajemnicą zawodową a kuratorską, jeśli kuratorem jest adwokat lub radca prawny.

Pomimo dostrzegania analogii Minister Sprawiedliwości w sposób zupełnie dowolny ustala wynagrodzenie kuratora jako znacznie niższe niż te, które ten sam adwokat i radca prawny miałby szansę otrzymać jako pełnomocnik; i tak samo znacznie ogranicza możliwość uzyskania jego podwyższenia.

Z powyższych przykładów widać wyraźnie, że działanie adwokata i radcy prawnego jako kuratora jest zasadniczo tożsamy co do czynności, obowiązków i odpowiedzialności (a co do tego ostatniego, wedle uwag jak wyżej, nawet wyższej) z sytuacją, gdyby miało miejsce „zwykłe” zastępstwo procesowe. Wystarczające jest przeprowadzenie prostej operacji myślowej. **Gdyby osoba nieznaną z miejsca pobytu została odnaleziona, mogłaby po wstąpieniu do sprawy ustanowić pełnomocnika. Tak samo pokrzywdzone dziecko w postępowaniu karnym, jeśli jego przedstawiciel ustawowy mógłby je reprezentować, to mógłby także ustanowić pełnomocnika. W obu tych przykładach czynności i odpowiedzialność adwokata lub radcy prawnego są zbliżone.**

Skarżąca wskazuje także na wyrok TK ws. SK 66/19, gdzie odniesiono się do problematyki różnicowania stawek adwokatów dla zastępstwa z urzędu, względem stawek

z wyboru. Trybunał stanął na stanowisku, że jest to niedopuszczalne. Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku kuratorów adwokatów i radców prawnych. Za te same czynności ustawodawca jako zasadę przewidział jedynie nieprzekroczenie 40% stawki minimalnej oraz znacznie ograniczoną możliwość podwyższania stawki podstawowej.

Brak jest jakiegokolwiek racjonalnego wytłumaczenia dla tego, aby stawka kuratora, którym jest adwokat lub radca prawny wynosiła tylko maksymalnie 40% podstawy, podczas gdy będąc pełnomocnikiem – może on otrzymać 100%; i odpowiednio – możliwość żądania podwyższenia do 6-krotności, a nie jak kurator – tylko 1-krotności (do 100% podstawy).

Skarżąca zwraca uwagę, że w poprzednim (do obecnego) rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. Poz. 1476), w § 1 ust. 1 wskazano, że wynagrodzenie kuratora nie może przekraczać stawek minimalnych odpowiednio radców prawnych lub adwokatów. Dodatkowo w § 1 ust. 3 nakazano podwyższanie go o VAT. **Tymczasem w sposób niewytłumaczalny kolejne, obecnie obowiązujące rozporządzenie z 2018:**

- obniża stawkę minimalną do nie więcej niż 40%

- brak wprost podstawy prawnej do podwyższania wynagrodzenia o VAT – ta kwestia została już zmieniona poprzez interwencję judykatury, która dokonała wykładni nakazującej jednak uwzględnianie podatku od towarów i usług (uchwała SN z 21.01.2022, III CZP 37/22 oraz z 05.11.2021, III CZP 68/20)

Stanowi to niedopuszczalne różnicowanie sytuacji adwokatów i radców prawnych, zależne od podstawy powołania do sprawy, ale przy tych samych czynnościach.

Podnieść również należy, że same stawki minimalne są znacząco zaniżone, nie zwiększane od lat, oderwane od realiów ekonomicznych i wartości pracy (co jest odrębnym zarzutem do władz publicznych) – a mimo to nawet takie kwoty są obniżane do maksymalnej 40% podstawy. Ponadto w rozporządzeniu z 2018 nie przewidziano uwzględnienia VAT, co powodowało że były to kwoty brutto; i dopiero uchwały SN zmieniły ten stan rzeczy.

Omawiając konkretnie powołane w petitum skargi wzorce kontroli, należy podać następująco.

Przechodząc do pierwszego z powołanych wzorców kontroli, jako główny wzorzec należy podać art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Statuuje on równą dla wszystkich ochronę min.: praw majątkowych. Zalicza się do niego niewątpliwie wynagrodzenie adwokatów i radców prawnych za czynności reprezentacji swoich Mandantów w postępowaniach uregulowanych przepisami prawa. Pośrednio potwierdził to sam Trybunał min.: w wyroku z 28.06.2018, SK 4/17, w którym wskazał że wynagrodzenie biegłego jako prawo majątkowe podlegające ocenie na zasadzie art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Przez analogię można to odnieść do wynagrodzenia zawodowych prawników występujących w danej sprawie np. właśnie jako kurator.

TK w wyroku z 02.06.1999, K 39/98, zwrócił uwagę, że ustawodawca realizując zasadę równej ochrony praw majątkowych, powinien pamiętać zarówno o odpowiednich regulacjach chroniących prawa majątkowe, jak i powstrzymać się od wprowadzania rozwiązań prawnych, które by ową ochronę ograniczały czy wręcz pozbawiały. Nadmienić również należy, że chronione prawa mają należeć do tej samej kategorii. I taka przesłanka niewątpliwie zaistniała w niniejszej sprawie.

Adwokaci, jak i oczywiście radcowie prawni, niezależnie od tego czy działają jako

kuratorzy, czy jako pełnomocnicy, należą do tej samej kategorii podmiotów. Wykonywana przez nich praca, nakład z nią związany oraz odpowiedzialność, jest zbliżony (ta ostatnia ze względu na specyfikę – co do kuratorów – nawet większa, co argumentowano powyżej). Logicznie więc poziom ochrony ich prawa do należytego wynagrodzenia powinien być tożsamy. I w tym miejscu należy też odwołać się do uzasadnienia wyroku TK z 22.03.2011, SK 13/08 - omawiającego art. 64 ust. 2 jako konkretyzacje zasady równości z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP: „Zasada równości stanowi nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Wobec tego punktem wyjścia do oceny zgodności danej regulacji prawnej z zasadą równości jest rozważenie, czy można wskazać wspólną cechę istotną uzasadniającą równe traktowanie podmiotów prawa, biorąc pod uwagę treść i cel danej regulacji prawnej. Jeżeli kontrolowana norma traktuje odmiennie adresatów, którzy odznaczają się określoną cechą wspólną, to mamy do czynienia z odstępstwem od zasady równości (wyrok TK z 20 października 1998 r., sygn. K 7/98, OTK ZU nr 6/1998, poz. 96 i cytowane tam orzeczenia). „

Tymczasem ustawodawca, w istocie nie powołując żadnych racjonalnych kryteriów ku temu, obniża znacząco tą ochronę przy zawodowych pełnomocnikach działających jako kuratorzy. Tylko obiektywne i usprawiedliwione argumenty mogłyby teoretycznie służyć na poparcie tak przyjętemu modelowi ukształtowania wynagrodzenia. Trybunał Konstytucyjny np. w wyroku SK 66/19 odnoszącym się do stawek przy pomocy prawnej z urzędu słusznie wskazał, że takowych po prostu nie ma – co tak samo można odnieść do czynności kuratorskich. Mamy więc:

- tą samą kategorię podmiotów (adwokaci i radcowie prawni)
- te same czynności (zapewnienie pomocy prawnej) oraz odpowiedzialność (w istocie nawet wyższą)
- to samo prawo do wynagrodzenia
- i mimo tego zróżnicowanie zasad otrzymania wynagrodzenia, z uwagi na rodzaj powołania - kurator lub pełnomocnik – na niekorzyść tych pierwszych

Naruszono więc w ocenie Skarżącej jej prawo do równej ochrony praw majątkowych (wynagrodzenie za bycie kuratorem, ustalone znacznie mniej korzystnie względem tej samej pracy jako pełnomocnik), bez żadnego racjonalnego usprawiedliwienia.

W powiązaniu do powyższego jako związkowy wzorzec kontroli do art. 64 ust. 2 należy również powołać art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zd. 2, art. 32 ust. 2 oraz art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP – wedle uzasadnienia jak niżej. Dodatkowo do obu głównych wzorców kontroli (art. 64 ust. 2 i art. 30) jako związkowy Skarżąca podaje art. 2 i 7 Konstytucji RP – rozwijając argumentację w dalszej części skargi.

Art. 31 ust. 3 Konstytucji RP stanowi, że ograniczenia konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane jedynie w ustawie. Tymczasem w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z rozporządzeniem, a co samo w sobie idzie wbrew w/w zasadzie. Dalej, nie spełniono (i nawet zresztą nie podano) jakiegokolwiek kryterium, które takie ograniczenie by usprawiedliwiało. Trudno uznać bowiem, że zasady wynagradzania adwokatów i radców prawnych jako kuratorów byłyby sprzeczne np. z bezpieczeństwem czy porządkiem publicznym. Nie sposób także dostrzec zagrożenia dla innych przesłanek wskazanych w art. 31 ust. 3. Wręcz przeciwnie, zastępstwo kuratora jest powiązane z prawem do sądu, a ściślej jego urealnieniem. Tylko w taki sposób można zabezpieczyć interesy np. osób nieznanymi z miejsca pobytu czy też małoletnich pokrzywdzonych, jeśli nie mogą ich reprezentować przedstawiciele ustawowi. To samo dotyczy choćby osób ubezwłasnowolnionych.

Ograniczenia w rozumieniu art. 31 ust. 3 Konstytucji mogą być stosowane tylko wtedy, gdy jest to konieczne. Muszą więc być jak najmniej uciążliwe i dolegliwe dla adresatów określonych norm prawnych (por. np. wyrok TK z 11.05.1999 r., K 13/98; podobnie wyrok TK z 26.03.2007 r., K 29/06). Odnosząc to do problematyki niniejszej skargi, trzeba uznać że powołane kryteria nie zostały spełnione. Nie istnieje bowiem żadna obiektywna i dająca się wyjaśnić konieczność dla innego kształtowania stawek dla adwokata i radcy prawnego jako kuratora i w analogicznej sytuacji – jako pełnomocnika. Dalej, niewątpliwie jest uciążliwa – jako że wywołuje realne uszczuplenie praw majątkowych (wynagrodzenia) za dokładnie tą samą pracę bez racjonalnego uzasadnienia. Jest to również o tyle istotne, że gros adresatów powołanych norm prowadzi własną działalność gospodarczą, gdzie dla uzyskania wyniku finansowego konieczna jest odpowiednia relacja przychodu do kosztów jego uzyskania. Każde pomniejszenie należnego wynagrodzenia niewątpliwie ma negatywny wpływ na sytuację takiej działalności gospodarczej. Dotyczy to szczególnie osób zaczynających własną praktykę, gdzie co oczywiste, szczególnie na początku prowadzenia kancelarii, zlecenie np. bycia kuratorem przez organy władzy publicznej ma niebagatelne znaczenie dla kondycji takiego przedsiębiorcy.

W konsekwencji, wedle Skarżącej naruszono jej prawo do tego, aby ograniczenia wolności i praw były formułowane tylko w ustawie, w ściśle określonych wypadkach, oraz bez naruszenia istoty praw i wolności. Władze publiczne ograniczyły prawo do należytego wynagrodzenia mimo braku przesłanek wskazanych w art. 31 ust. 3, (notabene za pracę zleconą właśnie przez te władze), zresztą uderzając w jego istotę, co jest wprost zakazane (adekwatność stawki do wykonanej pracy i związanej z tym odpowiedzialności), dodatkowo w akcie rangi podustawowej (rozporządzenie).

Logicznym następstwem jest też niezgodność z zasadą równego traktowania przez władze publiczne (art. 32 ust. 1 zd. 2 Konstytucji RP). Skoro bowiem jedna grupa zawodowych prawników (działająca jako pełnomocnicy) ma prawo do wyższych stawek minimalnych, oraz podwyższenia maksymalnie aż do 6-krotności, a druga (działająca jako kurator) zdecydowanie mniejsze (o 60%) i podwyższenie maksymalnie jednokrotności stawki w porównaniu do tego, że pełnomocnicy mogą żądać nawet 600% - nierówność w traktowaniu jest widoczna wręcz *prima vista*. Jak zauważył TK w wyroku z 15.07.2010, K 63/07: „Równość w stanowieniu prawa oznacza nakaz kierowany do prawodawcy w procesie tworzenia norm prawnych generalnych i abstrakcyjnych dotyczący kształtowania w sposób jednakowy (podobny) sytuacji prawnej podmiotów, które uznaje się za podobne według kryteriów przyjętych przez prawodawcę. Równość w stanowieniu prawa oznacza zatem wyróżnianie poszczególnych klas (kategorii) podobnych podmiotów prawa w treści norm prawnych.”. Stąd też określając zasady przyznawania wynagrodzenia bycie kuratorem, należy stwierdzić że powinny być one takie same jak przy analogicznych czynnościach jako pełnomocnik. Adwokaci i radcowie prawni, niezależnie od tego z czego wywodzą swoje umocowanie w sprawie i kto je im daje, wykonują dokładnie taką samą pracę. Ta sama osoba raz wykonuje pomoc prawną jako pełnomocnik, a raz może być kuratorem (w zależności od danej sprawy). Członkowie palestry stanowią więc zbiór podobnych podmiotów. Stąd też kierowane do nich normy prawne, w tych samych okolicznościach i dotyczące tej samej materii, nie powinny się różnić (co obecnie ma miejsce). Oczywiście naruszenie art. 32 ust. 1 zd. 2 należy odczytywać w powiązaniu do powołanych zasad prawa do ochrony prawa majątkowego oraz ściśle wyznaczonych wyjątków przy ich ograniczaniu.

I tym samym naruszono prawo Skarżącej do równego traktowania przez władze publiczne, tylko dlatego że została ustanowiona do pomocy prawnej jako kurator (notabene – co też znamienne w ocenie – to właśnie organy państwa nakazały, aby takiej pomocy udzielić).

W ścisłym związku z zasadą równego traktowania, jest także zasada

niedyskryminacji, wskazana w art. 32 ust. 2 Konstytucji RP. Jak podnosi orzecznictwo i piśmiennictwo: „3. Treść zakazu dyskryminacji. Zakaz wprowadzania różnicowań o nieuzasadnionym (arbitralnym) charakterze obejmuje zarówno zakaz wprowadzania unormowań, pogarszających sytuację określonej grupy podmiotów (dyskryminacja sensu stricto), jak i unormowań polepszających sytuację określonej grupy podmiotów (uprzywilejowanie) kosztem innych grup – zob. uzas. orzec. TK z 9.3.1988 r., U 7/87, OTK 1988, Nr 1, poz. 1. Wyklucza on różnicowanie sytuacji prawnej adresatów norm wyłącznie ze względu na indywidualne (osobowe) ich cechy (wyr. z 5.7.2011 r., P 14/10, OTK-A 2011, Nr 6, poz. 49; zob. też Winczorek, Komentarz, 2008, s. 86). „ (L. Bosek (w:) Konstytucja RP. Tom I–II. Komentarz red. prof. dr hab. Marek Safjan, dr hab. Leszek Bosek, rok 2016, wyd. 1, Legalis).

W przedmiotowej sprawie dokonano istotnego i nie mającego żadnego uzasadnienia zdyskryminowania zawodowych prawników, w sytuacji świadczenia pomocy prawnej jako kurator. Tylko z racji trybu, w jakim zostali umocowani do działania w sprawie, ich wynagrodzenie jest a/ niższe aż o 60%, b/znacząco zmniejszono też zakres możliwego podwyższenia. Stąd też określona grupa podmiotów prawa, w określonej sytuacji, jest traktowana wyraźnie gorzej od tych, którzy świadczą pomoc prawną w charakterze pełnomocnika. Podkreślenia wymaga, że zakaz dyskryminacji dotyczy zastosowania jakiegokolwiek przyczyny, która byłaby podstawą do takiego działania. W tej sytuacji jest to fakt powołania do świadczenia pomocy prawnej jako kurator. Zwraca uwagę, że ten sam zawodowy prawnik, jeśli wstąpił by do sprawy jako umocowany przez swojego klienta z wyboru, ma szansę na znacznie większe wynagrodzenie. Tego przedmiotowe rozporządzenie odmawia przy działaniu na zlecenie władzy publicznej, w celu (jak w sytuacji Skarżącej), zapewnieniu ochrony praw małoletniego pokrzywdzonego, którego nie mogą reprezentować przedstawiciele ustawowi.

W świetle powołanych okoliczności Skarżąca uważa, że władze publiczne naruszają jej prawo do bycia niedyskryminowanym (przy wycenie jej pracy i możliwym do uzyskania wynagrodzeniu), w tej konkretnej sytuacji: kiedy świadczy (jako przedstawiciel zawodu zaufania publicznego) pomoc prawną jako kurator. Dzieje się tak, mimo że jej praca stanowi realne zapewnienie prawa do sądu i ochrony interesów reprezentowanych stron. Wbrew jednoznaczному zakazowi wpisanemu do Konstytucji – jej sytuacja jest pogorszona w porównaniu do sytuacji osób, także jej samej, jeśli działała by jako pełnomocnik (por. orzeczenie TK z 09.03.1988, U 7/87).

Omawiane wyżej zasady i ich naruszenia należy odnieść nie tylko do samego obniżenia stawki do nieprzekraczającej 40% minimalnej, czy ograniczenia możliwości ich podwyższenia jedynie do 100% podstawy. Należy również zwrócić uwagę, że zakwestionowane regulacje nie odnoszą się zupełnie do problematyki waloryzacji zasądanego wynagrodzenia. Ochrona prawa majątkowego i równe traktowanie oraz brak dyskryminacji przejawia się także w zapewnieniu tego, aby przyznane kwoty miały realną wartość w odniesieniu nie tylko do samej wykonanej pracy, ale realiów ekonomicznych. Tymczasem § 1 ust. 3, w odniesieniu do kryteriów wymiaru wynagrodzenia, w ogóle nie odnosi się do tej problematyki. Problem jest tym bardziej widoczny z tej racji, że stawki bazowe nie były podnoszone od 2016 roku (co na marginesie jest odrębnym, ważnym zarzutem pod adresem władz publicznych), a dodatkowo jeszcze ustawodawca bezpodstawnie obniża je do nie więcej niż 40% podstawy. Więcej, w ostatnim czasie, co jest faktem powszechnie znanym, nastąpił gwałtowny wzrost cen wywołany wysoką inflacją oraz niekorzystnymi wydarzeniami politycznymi i gospodarczymi. Podnieść należy, że postępowanie może trwać znaczny czas, i to nawet w I instancji, a ustawodawca nie przewidział np. zaliczek na poczet przyszłego wynagrodzenia (co jest zresztą postulatem de lege ferenda przy świadczeniu pomocy prawnej z urzędu). Stąd też po przeprowadzeniu całego postępowania i uzyskaniu wynagrodzenia, możliwe jest że jego wartość – w istocie i tak niska – będzie realnie jeszcze mniejsza z uwagi na sytuację gospodarczą. Brak możliwości uwzględnienia wskaźników ekonomicznych jest o tyle

zastanawiający, że ustawodawca przewidział kwestie waloryzacji przy regulowaniu innych zagadnień, takich jak – przykładowo:

- minimalne wynagrodzenie (art. 5 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę)
- emerytury i renty (art. 88-94 ustawy o emeryturach i rentach z FUS)
- wynagrodzenie Prezydenta RP i osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (art. 2a i 3 ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe)

Jak widać z powyższego, możliwe jest uwzględnienie waloryzacji, przy wypłacie świadczeń (z różnych tytułów) ze środków publicznych; jak np. minimalnego wynagrodzenia, stanowiącego minimum płacy za wykonaną pracę. Skoro adwokaci i radcowie prawni świadcząc pomoc prawną jako kuratorzy, niewątpliwie wykonują zadania publiczne (ochrona praw, zapewnienie realnego dostępu do sądu), to przy ustalaniu wynagrodzenia, szczególnie przy postępowaniu trwającym istotny czas, koniecznym staje się uwzględnienie realności zasądzonej kwoty w odniesieniu do wartości nabywczej pieniądza. Nie ma żadnego uzasadnienia dla sytuacji, gdy adwokaci i radcowie prawni zapewniający ochronę prawną byli traktowani tu gorzej, niż np. osoby na kierowniczych stanowiskach państwowych; lub pracownicy chronieni przed wyzyskiem poprzez ustalanie minimalnego wynagrodzenia. Przeciwna sytuacja, która obecnie ma miejsce, stanowi przejaw zarówno nierównego traktowania zawodowych prawników, jak i dyskryminacji ze strony władzy publicznej.

Następnie należy przejść do art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP. Istnieje tutaj wyraźny związek z powołanymi wyżej wzorcami kontroli, albowiem naruszenie konstytucyjnej zasady ochrony praw majątkowych wynika z aktu prawnego, przekraczającego delegację ustawową (por. analogiczny pogląd w wyroku SK 66/19). Powołany przepis wskazuje bowiem, że rozporządzenia muszą mieć szczegółowe oparcie w ustawie, i w celu jej wykonania. Istotny jest też zakres upoważnienia, jak i wytyczne dotyczące treści aktu. Nie ulega więc wątpliwości, że rozporządzenie nie może przekraczać delegacji ustawowej, na jakiej podstawie zostało wydane. Tymczasem taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Art. 9 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, na podstawie którego Minister Sprawiedliwości wydał kwestionowane rozporządzenie, wskazuje że określi on w drodze tego aktu prawnego: „3) *wysokość wynagrodzenia i zwrot wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w danej sprawie, mając na względzie rodzaj sprawy, stopień jej złożoności i nakład pracy kuratorów;*”

W żadnej mierze nie można uznać, że delegacja ustawowa daje możliwość takiego ustalania wynagrodzenia kuratorów, aby otrzymywali tylko maksymalnie 40% podstawy. Dość wskazać, że poprzednie rozporządzenie z 2013, wydane na podstawie przecież tego samego przepisu, przewidywało zasadę nieprzekroczenia jednokrotności stawki minimalnej (a nie znacznego obniżenia).

Co więcej, należy odwołać się ponownie do art. 31 ust. 3 Konstytucji, nakazującego wprowadzanie ograniczeń praw i wolności tylko w ustawie. Skoro więc ustawodawca nie zdecydował się w art. 9 ust. 3 u.k.s.c. (lub innym przepisie rangi ustawowej) na to, aby różnicować sytuację zawodowych prawników w zależności od podstawy na której działają, tu: kurator lub pełnomocnik – w sposób oczywisty nie może tego robić organ wydający akt niższego rzędu, tj. tutaj: Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia.

Drugim głównym wzorcem kontroli, jaki powołuje Skarżąca, jest art. 30 Konstytucji RP. Wskazuje on na zasadę nienaruszalności i poszanowania godności

człowieka. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jest to samodzielny wzorzec kontroli, i jedna z naczelnych zasad konstytucyjnych. Obowiązkiem władz publicznych jest jej ochrona oraz poszanowanie. Jedną z emanacji powołanego obowiązku jest właśnie odpowiednie stanowienie prawa, z uwzględnieniem nakazów Konstytucji oraz wskazanych tam praw i wolności.

Przenosząc zasadę z art. 30 na grunt niniejszej skargi, należy podnieść, że niczym nieuzasadnione znaczące obniżenie należnego wynagrodzenia adwokatom i radcom prawnym działającym jako kuratorzy, uderza w ich godność jako ludzi wykonujących ważne zadania zlecone przez władzę publiczną. Deprecjonuje również w sposób niedopuszczalny wykonywaną przez nich pracę. Władza publiczna nakazuje przedstawicielom w/w zawodów zaufania publicznego, aby świadczyli pomoc prawną osobom, które np. są nieznane z miejsca pobytu lub małoletnim pokrzywdzonym, których nie mogą reprezentować ich przedstawiciele ustawowi. Nie ulega wątpliwości, że pomoc ta musi być udzielana wedle najwyższych standardów. Więcej, jak już wskazano wyżej, ze względu na specyfikę reprezentacji nierzadko tylko od postawy i staranności kuratora zależy, jak chronione są prawa osoby reprezentowanej. Nie może przecież konsultować swojego stanowiska z osobą nieznaną z miejsca pobytu, kilkuletnim dzieckiem czy osobą ubezwłasnowolnioną.

W tych okolicznościach dokonanie znaczącego obniżenia stawek kuratorskich do 40% minimalnych, przy nakazie wszak należytej staranności (podyktowanej zasadami wykonywania zawodu), jest wyrazem arbitralności władzy, która stwierdza że za tą samą pracę, jaką wykonują pełnomocnicy - Skarb Państwa może zapłacić znacznie mniej. Ponadto ustalono te kwoty jako brutto, co zmieniło dopiero stanowisko judykatury. Stanowiąc takie regulacje, szczególnie w świetle orzecznictwa Trybunału że różnicowanie stawek za tę samą pracę tych samych podmiotów jest niedopuszczalne, władza publiczna narusza godność pełnomocników/obrońców zawodowych, uznając że ich status przy działaniu jako kurator jest niższej rangi niż przy działaniu jako pełnomocnik. **Dzieje się tak, mimo że - zważywszy na specyfikę spraw i kto jest reprezentowany - szczególnie przy czynnościach kuratorskich widać istotność zapewnienia prawa do sądu i ochrony praw tych, którzy sami chronić się z różnych przyczyn nie mogą.** Deprecjonuje to także w sposób oczywisty wykonaną pracę, która - przy tym samym jej nakładzie i odpowiedzialności, a w istocie nawet większej - jest wynagradzana znacznie niżej. Stanowi to bowiem logiczny skutek powołanych regulacji, gdzie interesy finansowe Skarbu Państwa mają prymat nad należytą i adekwatną do wymagań i odpowiedzialności zapłatą za zleconą dla kuratora pomoc prawną. Pośrednio też uderza w osoby korzystające z takiej pomocy, jako tych „gorszych”, których sprawy i wartość pracy przy nich jest wyceniana znacznie niżej niż przy analogicznych, gdzie działa pełnomocnik. Nie ulega wątpliwości zdaniem Skarżącej, że taka sytuacja idzie wbrew zasadzie ochrony godności i poszanowania przez władze publiczne.

Powyższe jest też o tyle niedopuszczalne, że jedną z istotnych ról zawodów prawniczych, jako zawodów zaufania publicznego, jest zapewnienie realnej ochrony praw i wolności. Adwokaci i radcowie prawni jako kuratorzy zapewniają ją tu w sytuacjach szczególnych, wobec osób które same nie mogą kształtować obrony swojego stanowiska w postępowaniu. Pomimo to władze publiczne odmawiają im adekwatnego i godnego wynagrodzenia.

Symbolem rażącego zaniżania stawek i deprecjonowania funkcji kuratora jest to, że w kwestionowanym rozporządzeniu jako kwotę minimum przewidziano 60 zł. Nie ulega wątpliwości, że wynagrodzenie w takiej wysokości nie tylko w żaden sposób nie odpowiada nakładowi pracy i jej wartości. Więcej, narusza godność osoby, która takie wynagrodzenie dostaje. Dość porównać nierzadko znaczny nakład godzinowy do minimalnego wynagrodzenia lub minimalnej stawki godzinowej. Nie sposób również pominąć koniecznego i znacznego nakładu pracy, aby zostać adwokatem lub radcą

prawnym, i związane z tym choćby podwyższone wymogi zachowania zarówno zawodowo, jak i prywatnie; a także nakaz ustawicznego doskonalenia zawodowego.

Powołana wyżej stawka 60 zł (powiększona o 13,80 zł VAT) ma zastosowanie np. w sprawach o alimenty (40% stawki z § 4 ust. 1 pkt. 9 rozp. MS w sprawie opłat za czynności adwokackie to 48 zł, więc stosujemy jw. stawkę minimalną). Budzi wręcz zdziwienie i sprzeciw, że w ocenie władzy publicznej reprezentacja w sprawach alimentacyjnych, a więc mających niezwykle doniosłe znaczenie dla interesów dziecka (czego wyrazem jest choćby odpowiedzialność karna za brak alimentacji), jest wyceniana na kwotę wręcz symboliczną i w żaden sposób nieadekwatną. Odpowiada w przybliżeniu 3 godzinom pracy za stawkę brutto minimalną aktualną w 2022 roku. Tymczasem niewątpliwie czas poświęcony na rozpoznanie i przygotowanie sprawy oraz obecność na rozprawie jest zwykle większy niż 3 godziny, nadto – bycie adwokatem i radcą prawnym wymaga znacznie większych kwalifikacji niż te, które wystarczają na uzyskanie minimalnego wynagrodzenia.

W konsekwencji – naruszono prawo Skarżącej do poszanowania i ochrony jej godności, poprzez niczym nieuzasadnione deprecjonowanie zlecanej jej przez władze publiczne pomocy prawnej jako kurator, z racji znacznego pogorszenia warunków ustalania wynagrodzenia względem sytuacji, gdy jest pełnomocnikiem.

Zbiorczo do powyższych rozważań i związkowo do powołanych wyżej wzorców kontroli, należy odwołać się również do art. 2 i 7 Konstytucji RP.

Zasada równości wskazana w art. 32 Konstytucji, która stoi w logicznym porządku z równością ochrony praw majątkowych wedle art. 64 ust. 2, jest skonkretyzowaniem ogólnej zasady sprawiedliwości społecznej z art. 2 (por. np. wyrok TK z 14.04.2013, K 34/02). Dalej, można tu wywieść również prawo do sprawiedliwego traktowania – vide komentarz: *„Wynikająca z art. 2 Konstytucji RP zasada sprawiedliwości społecznej jest nie tylko ogólną zasadą ustrojową RP, czy też "dyrektywą programową", ale też – zdaniem TK - na gruncie tego postanowienia Konstytucji RP można wskazać podlegające ochronie prawo do sprawiedliwego traktowania, o ile zostanie ono odniesione do sfery stosunków objętych choćby ogólnie ujętymi gwarancjami konstytucyjnymi. Państwo ma obowiązek stać na straży sprawiedliwości społecznej m.in. przez zaniechanie - zarówno na etapie stanowienia, jak i stosowania prawa - działań pozostających z nią w sprzeczności.* „(P. Tuleja (w:) M. Safjan, L. Bosek (red.), Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1–86, Warszawa 2016; Legalis).

Nie sposób tu uznać sprawiedliwego traktowania, skoro bez żadnego racjonalnego uzasadnienia od 2018 roku kuratorzy, którzy wcześniej mieli jako podstawę szansę na stawkę x1, teraz mogą otrzymać tylko – i to maksymalnie - 40%. Ponadto stawkę minimum określono jako 60 zł.

Z kolei odnośnie art. 7 Konstytucji RP, nakazuje on aby organy publiczne działały na podstawie i w granicach prawa. Zwraca uwagę że wydanie rozporządzenia przekraczającego delegację ustawową, naruszające równość i ochronę praw majątkowych, niewątpliwie idzie wbrew tej zasadzie. W efekcie organy publiczne dopuszczają do sytuacji naruszenia praw adwokatów i radców prawnych będących kuratorami, wypłacając im wynagrodzenia w sposób oczywiście niższy, bez racjonalnego uzasadnienia, i w sprzeczności z zasadami konstytucyjnymi, naruszając godność adresatów takich norm prawnych.

W tym stanie sprawy zbiorczo należy powołać, że przyjęcie innych, znacznie bardziej niekorzystnych zasad wyliczania wynagrodzenia kuratorów – mimo tej samej odpowiedzialności i pracy jak pełnomocników, a ze względu na specyfikę nawet większą – jako takie nie może się ostać w obowiązującym porządku prawnym. Brak jest podstawy i obiektywnych kryteriów, które by to usprawiedliwiały. Konieczne jest więc złożenie

niniejszej skargi.

III. Wymogi formalne

Pełnomocnik Skarżącej wskazuje, że postanowienie SR Z z .08.2022, ws. , jest tym orzeczeniem, które jest podstawą niniejszej skargi, jako naruszające jej konstytucyjne prawa.

Jako wydane w następstwie rozpoznania zażalenia na postanowienia Prokuratury Rejonowej w Z w przedmiocie wynagrodzenia kuratora, jest ostateczne i nie przysługuje od niego kolejny środek odwoławczy; jak i również nie przysługuje żaden nadzwyczajny środek zaskarżenia (i taki też z racji niemożności nie został wniesiony).

Skarżąca liczy termin na złożenie skargi konstytucyjnej od dnia 09.08.2022, kiedy to doręczono jej w/w postanowienie z 08.2022. Skarżąca jakkolwiek była obecna na posiedzeniu, ale już nie na samym ogłoszeniu. Z tego też względu orzeczenie doręczono jej pocztą (art. 100 § 4 k.p.k.).

Dowód: protokół posiedzenia ws. z 08.2022 (pobrane z portalu informacyjnego); postanowienie SR Z z .08.2022 ws. , doręczone pocztą 09.08.2022, wraz z kopertą

Z ostrożności procesowej wnoszę też o zastosowanie art. 71 ust. 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, poprzez zażądanie od Sądu Rejonowego w Z akt sprawy celem potwierdzenia spełnienia wymogów formalnych do wniesienia skargi.

W związku z powyższym, wywodzę i wnoszę jak na wstępie.

RAI
Pi
nr wpi
WYT
150
VB/C

Załączniki:

- 1) pełnomocnictwo procesowe szczególne
  - 2) postanowienie PR Ząbkowice Śląskie z 25.03.2022
  - 3) zażalenie Skarżącej z 22.04.2022
  - 4) protokół posiedzenia ws. II Kp 106/22 z 04.08.2022 (pobrane z portalu informacyjnego)
  - 5) postanowienie SR Ząbkowice Śląskie z 04.08.2022 ws. II Kp 106/22, doręczone pocztą 09.08.2022, wraz z kopertą
- 5 odpisów skargi konstytucyjnej z załącznikami